

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobců **a) Mgr.Ing.M. H., Ph.D., b) Mgr.H. H.**, obou bytem v P. 5, K L. 772/1, obou zastoupených JUDr.Jitkou Stržíňkovou Kvěchovou, advokátkou se sídlem v Praze 3, Žerotínova 32, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, za účasti **J. K.**, bytem v P. 5, N. D. 797/53, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 9.12.2009, č.j.: S-MHMP 621524/2009/OST/Čv/Pd

t a k t o :

- I. **Žaloba žalobce Mgr.Ing.M. H., Ph.D., se o d m í t á .**

- II. **Žalobce Mgr.Ing.M. H., Ph.D., n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

- III. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9.12.2009, č.j.: S-MHMP 621524/2009/OST/Čv/Pd, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**

- IV. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni Mgr.H. H. náklady řízení v částce 6.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr.Jitky Stržíňkové Kvěchové, advokátky.**

Odůvodnění

Žalobci se žalobou, podanou u Městskému soudu v Praze, domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též žalovaného správního úřadu), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně Mgr.H. H. proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13, stavebního odboru ze dne 3.6.2009, o dodatečném povolení „Stavby, plnění

doplňkovou funkci k rodinnému bydlení – skladu zahradního nářadí na pozemku parc. č. 1948/2 v katastrálním území Stodůlky.“

Žalobci v podané žalobě namítli, že oznámením stavebního úřadu ze dne 30.12.2003 bylo zahájeno stavební řízení o vydání stavebního povolení pro „Drobnou stavbu skladu zahradního nářadí u rodinného domu č.p. 797 na pozemku parc.č. 1948/2 v katastr.území Stodůlky“. Stavebníci - manželé K. - požádali o vydání stavebního povolení pro drobnou stavbu skladu o jednom nadzemním podlaží a půdorysném rozměru čtyři krát čtyři metry. Stavební úřad vydal dne 26.1.2004 bez provedení místního šetření stavební povolení s odůvodněním, že v dané lokalitě běžně existují stavby, plnící doplňkovou funkci k rodinnému bydlení na hranicích pozemku rodinných domů a jedná se o charakteristickou zástavbu v dané lokalitě. Podle názoru žalobců by při provedení místního šetření a skutečným zabýváním se charakterem současné zástavby musel stavební úřad nutně dojít k závěru, že navrhovaná stavba okolnímu charakteru současné stavby neodpovídá vůbec, když v současné zástavbě jsou převážně umístěny drobnější objekty bez trvalého charakteru a menší výšky.

V důsledku žalobci podaného odvolání proti stavebnímu povolení rozhodl Magistrát hlavního města Prahy dne 9.6.2004 o jeho zrušení a o vrácení věci zpět s tím, že stavební úřad opomenul posoudit objem stavby vzhledem k charakteru okolní zástavby a že rozloha pozemku stavebníků plně umožňuje umístění stavby při dodržení stanovené odstupové vzdálenosti a že se nejedná o stísněné územní podmínky s nutností přizpůsobit stavbu okolnímu charakteru. Dále Magistrát poukázal na to, že je třeba předložit souhlas vlastníka sousedního pozemku parc.č. 1946 jako nezbytný předpoklad k udělení výjimky ze stanovené odstupové vzdálenosti.

Žalobci v podané žalobě dále poukázali na to, že stavební úřad zahájil dne 12.10.2005 řízení o odstranění stavby a zamítl žádost stavebníků o vydání kolaudačního rozhodnutí s odůvodněním, že došlo ke změně rozměrů stavby, která v důsledku zvětšení zcela ztratila charakter drobné stavby.

Bez ohledu na již jednou zamítnutou výjimku a dřívější odůvodnění stavebního úřadu, že snížením odstupové vzdálenosti na méně než jeden a půl metru by byla zhoršena dobrá pohoda bydlení a rovněž bez ohledu na závazný právní názor magistrátu ohledně nemožnosti udělení výjimky a jeho výslovnou deklaraci, že se nejedná o stísněné územní podmínky, zahájil stavební úřad dne 28.4.2006 (za současného vedení řízení o odstranění stavby) řízení o povolení výjimky z ustanovení článku 8 odst.5 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hlavního města Prahy o snížení vzdálenosti stavby od společných hranic pozemků rodinných domů. Pokud stavební úřad konstatoval, že snížení odstupové vzdálenosti v případě drobné stavby naruší dobrou pohodu bydlení, je podle názoru žalobců evidentní, že tím spíše ke zhoršení dobré pohody bydlení dojde v případě stavby větší a ještě k tomu využívané jako králíkárna.

Žalobci totiž již dne 22.5.2006 stavební úřad opakovaně upozornili na skutečnost, že předmětná neoprávněná stavba je ve skutečnosti užívána jako králíkárna a jako kurník, přímo k pozemku žalobců byl ze stavby zřízen výběh slepic, převažující proudění větru v Praze zanáší zápach, veškeré exkrementy a další odpad na pozemek žalobců, což zcela evidentně deklarovanou dobrou pohodu bydlení narušuje a zcela jistě to není v souladu s veřejným zájmem ani charakterem současné zástavby. Navíc se – podle názoru žalobců - jedná o nekontrolovaný chov zvířectva.

Stavební úřad rozhodl dne 11.8.2006 o povolení výjimky a o dodatečném povolení stavby a vydal souhlas s užíváním stavby. Proti uvedenému rozhodnutí podali žalobci opět odvolání, v němž namítali, že stavební úřad opomenul, že k dodatečnému povolení stavby musí stavebníci prokázat soulad s veřejným zájmem a není možné, aby se po výše uvedených událostech stavební úřad nijak nezabýval otázkou veřejného zájmu a mohl dojít k závěru, že stavebníci dostatečně prokázali, že stavbu není nutné odstranit. Na základě tohoto podaného odvolání magistrát rozhodnutím ze dne 9.2.2007 rozhodnutí stavebního úřadu zrušil s odůvodněním, že stavebník neunesl důkazní břemeno podle ustanovení § 88 odst.1 písm.b) tehdy platného stavebního zákona č. 50/1976 Sb. o splnění podmínek k dodatečnému povolení stavby. Magistrát uvedl, že žádost byla neúplná, chybí odůvodnění požadované výjimky a pokud by se mělo jednat o doplňkovou stavbu pro chovatelství, bylo by toto další využití stavby přípustné jen výjimečně. Nedošlo tak k prokázání souladu stavby s veřejným zájmem, stavební úřad vedl řízení nezákonným způsobem a nedostatečně odůvodnil udělení výjimky z odstupových vzdáleností, přičemž poměry v dané lokalitě se nijak nezměnily.

I přes výše uvedený faktický stav a závazné právní názory magistrátu, vyjádřené ve zrušujících odvolacích rozhodnutích, stavební úřad dne 17.12.2007 svým rozhodnutím výjimku ze stanovené odstupové vzdálenosti opět povolil, znovu argumentoval původní stavbou, ačkoliv o jejím charakteru neměl žádné dochované podklady, ačkoliv v místě stavby nelze hovořit o zvláště stísněných podmínkách a ignoroval skutečnost, že žádost o udělení výjimky nebyla nikdy odůvodněná. Žalobci rovněž proti tomuto rozhodnutí podali odvolání, které Magistrát hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 24.7.2008 zamítl a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu o udělení výjimky ze stanovené odstupové vzdálenosti. Přitom nerespektoval své dřívější názory, rozhodnutí a stanoviska o neexistenci stísněných podmínek a o nemožnosti rozhodnout o udělení výjimky.

Žalobci poukázali v podané žalobě na skutečnost, že stavební úřad pokračoval v řízení o dodatečném povolení stavby, stavebníci zopakovali svůj záměr užívat stavbu k chovu domácího zvířectva a dne 3.6.2009 stavební úřad svým rozhodnutím dodatečně povolil stavbu, plnící doplňkovou funkci k rodinnému bydlení jako sklad zahradního nářadí, bez ohledu na faktický stav věci. V popisu stavby stavební úřad uvedl, že se nebude jednat o stavbu pro chovatelství. Žalobci i toto rozhodnutí napadli odvoláním, v němž namítli, že dodatečné povolení stavby není v souladu s příslušnými ustanoveními stavebního zákona, neboť stavba je v rozporu s veřejným zájmem a rovněž udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu není v souladu se zákonem.

Žalobou napadeným rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby. Žalobci namítají, že odůvodnění rozhodnutí magistrátu je velmi obecné a *de facto* pouze bez dalšího přebírá závěry stavebního úřadu, aniž by odvolací orgán řádně prověřil skutkovou podstatu věci a zohlednil žalobci tvrzené nesrovnalosti v dokumentaci s porovnáním s faktickým stavem. Ve velmi omezeném rozsahu se odvolací správní úřad vypořádal s námitkami odvolatelů a ignoroval obsah svých předchozích rozhodnutí ve věci za situace, kdy poměry se nijak nezměnily, naopak ve srovnání s původní drobnou stavbou skladu zahradního nářadí se zásadně zhoršily.

Žalobci mají za to, že rozhodnutím magistrátu a rozhodnutí stavebního úřadu byli zkráceni na svých právech a byla porušena zásada rovnosti účastníků řízení, správní úřady *de facto* legalizovaly svým postupem nezákonné jednání stavebníků a přiznaly jim v řízení lepší

postavení a výraznější ochranu než žalobcům, což není v souladu s veřejným zájmem. Správní úřady dostatečně nechránily zájmy a práva účastníků řízení, magistrát navíc dostatečně v rámci odvolacího řízení neodstranil existující pochybení stavebního úřadu.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že žalobní tvrzení žalobců žalovaný zásadně odmítá, jejich argumenty považuje za irelevantní. Vzhledem k tomu, že bylo zjištěno, že stavebník realizoval jinou stavbu, než která byla povolena pravomocným rozhodnutím, oznámil stavební úřad dne 12.10.2005 zahájení řízení o odstranění stavby a současně byli stavebníci poučeni v souladu s ustanovením § 88 odst.1 písm.b) tehdy platného stavebního zákona o tom, že jím byla stanovena lhůta pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby a její rozsah. Stavebníci podáním ze dne 31.1.2006 požádali o dodatečné povolení předmětné stavby.

Stavební úřad po provedeném řízení vydal rozhodnutí ze dne 11.8.2006, které bylo napadeno odvoláním žalobců, odvolací orgán napadené rozhodnutí dne 9.2.2007 zrušil a věc vrátil k novému projednání. Při tomto novém projednání předmětné věci vyplynula skutečnost, že předmětná stavba je provedena v rozporu s ustanovením článku 8 odst. 5 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hlavního města Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen OTPP), pro nedodržené odstupové vzdálenosti staveb. Vzhledem k této skutečnosti bylo řízení o odstranění stavby přerušeno do doby, než bude o této skutečnosti rozhodnuto. Stavebník podal žádost o povolení výjimky z uvedeného ustanovení OTPP, tato výjimka byla povolena rozhodnutím ze dne 17.12.2007. Tím byl rozpor stavby s ustanovením článku 8 odst. 5 OTPP zhojen a stavební úřad byl povinen v souladu s tímto rozhodnutím postupovat v řízení o odstranění předmětné stavby.

Dne 15.10.2008 oznámil stavební úřad známým účastníkům řízení pokračování přerušného řízení o odstranění stavby. Po provedeném řízení vydal stavební úřad dne 3.6.2009 rozhodnutí, jímž dodatečně povolil užívání předmětné stavby jako sklad pro zahradní nářadí. Z předloženého spisového materiálu podle názoru správních úřadů vyplývá, že předmětná stavba se nachází na pozemku, který je v ploše určené podle výkresu č.4 Územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy pro funkční využití polyfunkční území, kategorie obytná, území čistě obytné. Sklad zahradního nářadí je doplňkovou stavbou ke stavbě rodinného domu na pozemku 1948/3 v katastrálním území Stodůlky a je tedy v souladu s funkčním využitím, které v uvedené ploše čistě obytné připouští vyhláška o závazné části územního plánu sídelního města hlavního města Prahy.

Pokud žalobci namítali, že došlo ke zhoršení pohody bydlení zejména, že předmětná stavba nesplňuje požadavky hygienické a veterinární, neboť účelem užívání stavby je kurník a králíkárna, pak žalovaný uvedl, že účel užívání předmětné stavby, včetně přistavěné části byl určen dodatečným povolením jako sklad pro zahradní nářadí. V odvoláním napadeném rozhodnutí stavebního úřadu je uvedeno, že stavba po kolaudaci nebude sloužit jako doplňková stavba pro chovatelství. Stavební úřad dospěl provedeným řízením o odstranění stavby k závěru, že předmětná stavba rodinného domu je v souladu s veřejným zájmem, jehož základní hlediska jsou demonstrativně uvedena v ustanovení § 88 odst.1 písm.b) stavebního zákona z roku 1976 a předmětnou stavbu skladu pro zahradní nářadí při rodinném domě stavebníků napadeným rozhodnutím dodatečně povolil. Žalovaný má za to, že bylo pravomocně rozhodnuto o povolení výjimky z odstupových vzdáleností, čímž byla odstraněna

další překážka, která by v souladu s ustanovením § 88 odst.1 písm.b) stavebního zákona stavebnímu úřadu bránila ve vydání napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 odst.1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu. Na výzvu ze dne 20.10.2010 uplatnil dne 4.11.2010 právo osoby zúčastněné na řízení pan J. K., který se však na výslovnou výzvu soudu k předmětu sporu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil.

Průběh správního řízení před správními úřady obou stupňů je dostatečně zřejmý z přehledu, vypracovaného v podané žalobě žalobcem a odpovídá i popisu rozhodných skutkových okolností tak, jak je ve svém vyjádření uvedl žalovaný odvolací správní úřad.

Ze spisového materiálu, předloženého Městskému soudu v Praze, vyplynulo, že stavební odbor Úřadu městské části Praha 13 vydal dne 3.6.2009 rozhodnutí č.j.: VYS 892/07/Ro, kterým podle ustanovení § 88 odst.1 písm.b) stavebního zákona č. 50/1976 Sb. dodatečně povolil stavbu plnicí doplňkovou funkci k rodinnému bydlení – sklad zahradního nářadí v Praze 5 Stodůlkách, u rodinného domku 797 v ulici Na Dolnici 53, na pozemku parc.č. 1948/2, v katastr.území Stodůlky. Žalobkyně Mgr.H. H. napadla uvedené rozhodnutí odvoláním, v němž poukázala na to, že stavebník nedoložil všechny požadované podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem, neboť část stavby je realizována pro chov domácího zvířectva jako králíkárna, napadené rozhodnutí tuto skutečnost vyvrací. Dále odvolatelka namítla nezákonnost rozhodnutí při vydání dodatečného povolení výjimky z odstupových vzdáleností.

Žalovaný odvolací správní úřad rozhodl o odvolání žalobou napadeným rozhodnutím, odvolání zamítl jako nedůvodné a napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil se závěrem, že z předloženého spisového materiálu vyplývá, že předmětná stavba se nachází na pozemku parc. č. 1948/2 v katastrálním území Stodůlky, který je v ploše určené dle výkresu č.4 územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy určen pro funkční využití polyfunkční území, kategorie obytná, území čistě obytné. Sklad zahradního nářadí je doplňkovou stavbou ke stavbě rodinného domu a je v souladu s funkčním využitím. Pro umístění předmětné stavby na hranici s pozemkem žalobců parc.č. 1946 v katastr.území Stodůlky a pro umístění ve vzdálenosti 1,17 m od hranice s pozemkem parc.č. 1947/1 v katastr.území Stodůlky byla pravomocným rozhodnutím stavebního úřadu povolena výjimka z odstupových vzdáleností, rozhodnutí nabylo právní moci dne 1.8.2008.

Odvolací správní úřad dospěl spolu se stavebním úřadem k závěru, že předmětná stavba rodinného domu je v souladu s veřejným zájmem, jehož základní hlediska jsou demonstrativně uvedena v ustanovení § 88 odst.1 písm.b) stavebního zákona. Předmětnou stavbu skladu pro zahradní nářadí při rodinném domě stavebníků bylo proto možno dodatečně povolit, když odvolací správní úřad neshledal v postupu stavebního úřadu žádná závažná pochybení.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Proto soud postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o po podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

V první řadě soud zkoumal otázku, zda v případě obou žalobců byly splněny zákonem stanovené podmínky, za nichž může soud přezkoumat ve správním soudnictví pravomocné rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu (podmínky řízení), přitom dospěl k závěru, že tomu tak není.

Podle ustanovení § 5 s.ř.s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Napadené rozhodnutí bylo vydáno podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve spojení s ustanoveními § 59 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve spojení s ustanovením § 179 odstavec 1 zákona č. 500/2004 Sb., „nového“ správního řádu. Podle uvedené právní úpravy lze podat proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby řádný opravný prostředek a to odvolání.

Ze spisového materiálu správního úřadu je zřejmé, že proti rozhodnutí stavebního odboru Úřadu městské části Praha 13 ze dne 3.6.2009, č.j. VYS 892/07/Ro, podala odvolání pouze žalobkyně Mgr.H. H. a nikoli žalobce Mgr.Ing.M. H., PhD. V daném případě lze uzavřít, že tento žalobce žádný opravný prostředek proti rozhodnutí správního úřadu prvního stupně nepodal, ačkoli byl správním orgánem v odůvodnění jeho rozhodnutí o možnosti podání odvolání řádně poučen.

Podle ustanovení § 46 odst.1 písm.c) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Podle ustanovení § 68 písm.a) s.ř.s. je žaloba nepřijatelná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon. Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že v případě žaloby pana Mgr.Ing.M. H., PhD., nejsou splněny zákonem stanovené předpoklady pro rozhodnutí o žalobě samé a proto soud rozhodl, jak ve výroku pod bodem I tohoto rozsudku uvedeno.

O nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem Mgr.Ing.M. H., PhD. a žalovaným rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Žalobní námitky, vznesené v podané žalobě, tak soud posoudil na základě žaloby žalobkyně Mgr.H. H.

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně Mgr.H. H. proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13, stavebního odboru ze dne 3.6.2009, o dodatečném povolení „Stavby, plnicí doplňkovou funkcí k rodinnému bydlení – skladu zahradního nářadí na pozemku parc. č. 1948/2 v katastrálním území Stodůlky.“

Správní soudnictví je institutem, který slouží k zajištění právní ochrany fyzických a právnických osob, které byly rozhodnutím správního orgánu zkráceny na svých subjektivních

právech. Proto žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat nejen tvrzení o tom, že žalobce byl zkrácen na svých právech, ale i specifikaci toho, jakým porušením zákona v napadeném rozhodnutí byl žalobce na svých právech zkrácen, tedy uvedení důvodů, z nichž žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné.

Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí a zejména možnost jeho zrušení soudem je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Proto zákon stanoví, že žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních (ustanovení § 65 s.r.s.).

Podle ustanovení § 88 odst.1 písm.b/ stavebního zákona č. 50/1976 Sb. stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Podle ustanovení § 140 stavebního zákona č. 50/1976 Sb. není-li výslovně stanoveno jinak, vztahují se na řízení podle tohoto zákona obecné předpisy o správním řízení, tj. zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád).

Podle výše uvedeného právního ustanovení stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavených bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Pojem „veřejný zájem“ je formulován - byť příkladným výčtem – v ustanovení § 88 odst.1 písm.b/ stavebního zákona. Odstranění stavby se nenařídí tam, kde stavebník doloží, že stavba je v souladu zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavbu a zájmy chráněnými zvláštními předpisy. I v případě splnění těchto zákonem formulovaných podmínek však v případě dodatečného povolení stavby musejí být respektována práva a právem chráněné zájmy účastníků stavebního řízení a tato podmínka v případě žalobce splněna nebyla, jak vyplývá z obsahu správního spisu. Ani obecný nedostatek sportovišť sám o sobě neznamená, že je ve veřejném zájmu, aby žalobce mohl provozovat předmětnou stavbu, postavenou bez platného stavebního povolení.

Podle ustanovení § 190 odstavec 3 zákona č. 183/1996 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona) a podle ustanovení § 179 odstavce 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, se správní orgány rozhodující o dodatečném povolení stavby (včetně řízení o podaném odvolání) byly povinny řídit ustanovením § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o

územním plánování a stavebním řádu (dále též stavební zákon ve znění účinném do 31.12.2006), přičemž podle ustanovení § 140 tohoto zákona se na řízení podle tohoto zákona vztahují obecné předpisy o správním řízení, tj. v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle uvedených přechodných ustanovení zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád ve znění účinném do dne 31.12.2005).

Podle ustanovení § 47 odstavec 3 správního řádu č. 71/1967 Sb. je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Stejně podmínky pak platí i pro odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu podle ustanovení § 59 správního řádu č. 71/1967 Sb.

V první řadě však považuje Městský soud v Praze za nezbytné uvést, že podle ustanovení § 71 odst. 1 s.ř.s. je jednou z podstatných náležitostí žaloby podané ve věci tzv. správního soudnictví uvedení žalobních bodů tzn. uvedení toho, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Podle druhého odstavce uvedeného ustanovení rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (tzn. ve lhůtě dvou měsíců od doby, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou). Z uvedených ustanovení vyplývá, že soud může napadené rozhodnutí v tomto případě přezkoumat pouze se zřetelem ke skutečnostem, které žalobce v podané žalobě výslovně uvedl, neboť následně žaloba ve lhůtě pro její podání k soudu doplňována nebyla a k doplněním a upřesnění žaloby po uplynutí uvedené lhůty (včetně uvádění nových skutečností při ústním jednání u soudu) již soud přihlédnout nemohl.

Žaloba – tak jak byla žalobkyní formulována – je podle názoru soudu na samé hranici, která ještě umožňuje soudu konkrétní, věcný a srozumitelný přezkum napadeného rozhodnutí. Značně obsáhlý a souvislý text žaloby, v němž lze jen obtížně jednoznačně určit, zda namítané vady se vztahují k rozhodnutí správního úřadu prvního stupně nebo i k rozhodnutí žalobou napadenému, případně zda se vůbec nevztahují na rozhodnutí již v minulosti pravomocně ukončená, zda a jaké konkrétní vady prvoinstančního rozhodnutí byly žalobcem vytknuty v odvolání a jak s nimi naložil odvolací správní úřad, to vše umožnilo Městskému soudu provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí do jisté míry obecným způsobem vyjma těch námitek, které svojí určitostí a srozumitelností byly způsobilé k tomu, aby se jimi soud zabýval podrobně a individuálně.

Městský soud v Praze přisvědčil žalobní námitce, v níž žalobkyně namítala, že odůvodnění rozhodnutí magistrátu je velmi obecné a *de facto* pouze bez dalšího přebírá závěry stavebního úřadu, aniž by odvolací orgán řádně prověřil skutkovou podstatu věci a zohlednil žalobci tvrzené nesrovnalosti v dokumentaci s porovnáním s faktickým stavem. Ve velmi omezeném rozsahu se odvolací správní úřad vypořádal s námitkami žalobkyně a ani stavební úřad v rozhodnutí správního úřadu prvního stupně se dostatečně nezabýval a nevypořádal se zcela konkrétními, určitými a srozumitelně vyjádřenými námitkami žalobkyně ohledně otázky, nakolik byly v posuzovaném případě splněny podmínky pro dodatečné povolení předmětné stavby. Lze rovněž souhlasit se závěrem žalobkyně, že žalovaný odvolací správní úřad – když už ne přímo ignoroval – pak se minimálně vypořádal s obsahem svých předchozích rozhodnutí ve věci za situace, kdy poměry se nijak nezměnily, naopak ve srovnání s původní drobnou stavbou skladu zahradního náradí se zásadně zhoršily. Odvolací argumentace byla žalovaným vypořádána pouze odkazem na to, že bylo pravomocně

rozhodnuto o povolení výjimky z dodržení odstupových vzdáleností a že předmětná stavba (podle účelu uvedeného v žádosti a nikoli podle skutečně objektivně zjištěného stavu) odpovídá územního plánu, platnému a účinnému v době vydání napadeného rozhodnutí. Takové vypořádání soud považuje za nedostatečné a má za to, že tato vada mohla mít za následek vydání nesprávného rozhodnutí ve věci samé.

Obdobně soud v odůvodnění rozhodnutí správních úřadů obou stupňů postrádá vypořádání se s podmínkami pro dodatečné povolení stavby podle ustanovení § 88 odstavec 1 písm.b) stavebního zákona z roku 1976 ohledně existence veřejného zájmu, tedy v jakých konkrétních skutkových či právních okolnostech správní úřady spatřují soulad umístění stavby skladu zahradního nářadí o konkrétních rozměrech a s přihlédnutím ke zjištěným místním podmínkám v dané lokalitě s veřejným zájmem, zejména s ohledem na tvrzený účel stavby. Podle názoru soudu je v řízení o dodatečném povolení stavby na stavebníkovi, aby prokázal existenci veřejného zájmu na povolení stavby a na stavebním úřadu je, aby v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě zhodnotil, proč je předmětná stavba s ohledem na skutečný způsob jejího využívání stavbou, kterou lze výjimečně s ohledem na konkrétní poměry v daném území umístit a proč je taková stavba v souladu s veřejným zájmem.

Soud považuje rovněž za potřebné zdůraznit, že správní úřad musí provést i vlastní úvahu zejména o tom, že vzhledem k namítanému skutečnému využívání povolované stavby nepostačí pouze argumentace obsahem žádosti o dodatečné povolení stavby a v ní popsaným účelem stavby, ale správní úřad je povinen v odůvodnění rozhodnutí o dodatečném povolení stavby zhodnotit i faktický a skutečný způsob využití povolované stavby, to vše s přihlédnutím ke skutečnosti, že předmětné území má podle stávajícího územního plánu charakter čistě obytného území. Rovněž takovou úvahu – ve vztahu k požadavku zjištění co nejúplnějšího skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti - odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá.

Protože žalobou napadené rozhodnutí takové náležité odůvodnění splnění zákonem formulovaných podmínek, za nichž lze dodatečně povolit stavbu, neobsahuje, postupoval městský soud podle ustanovení § 78 odstavec 1 s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a postupoval podle ustanovení § 78 odstavec 4 s.ř.s., podle něhož zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení bude na žalovaném správním orgánu, aby se znovu zabýval odvoláním žalobce a jeho obranou, uplatněnou ve správním řízení. V intencích shora uvedeného žalovaný správní úřad znovu rozhodne o odvolání a znovu posoudí, zda a z jakých zákonných důvodů lze učinit závěr o splnění či nesplnění zákonem stanovených podmínek, za nichž lze žadateli dodatečně povolit stavbu tenisového kurtu a přitom je žalovaném, aby dbal na to, že jeho rozhodnutí bude mít náležitosti požadované obecně závaznými právními předpisy. Správní orgány jsou vázány právním názorem soudu (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst.1 s.ř.s. Ve věci úspěšné žalobkyni náleží právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,-Kč a dále odměna právní zástupkyně JUDr.Jitky Stržínkové Kvěchové, advokátky a její hotové výdaje. Mimosmluvní odměna v daném případě činí dva úkony právní služby po 2.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby) podle ustanovení § 6, § 7, § 9 a § 11 odst. 1 advokátního tarifu a třikrát režijní paušál po 300,-Kč za

náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění účinném v době konání úkonů právní služby. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 6.800,- Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právní zástupkyně žalobkyně ve třicetidenní lhůtě k plnění.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze dal J. K. možnost uplatnit jejich právo v probíhajícím řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29.května 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu